

A
párizsi
RUHAKÉSZÍTŐ

KRISTY CAMBRON

A

párizsi

RUHAKÉSZÍTŐ

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja
Kristy Cambron: *The Paris Dressmaker*
First published in 2021 by Thomas Nelson,
a registered trademark
of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Fordította
Rácz Kata

Szerkesztette
Szalai Lilla

Borítóterv
Faceout Studio

ISBN 978-963-544-649-0

Minden jog fenntartva

© Kristy Cambron 2021
Cover design © Thomas Nelson 2021
© Kossuth Kiadó 2022
© Hungarian translation Rácz Kata 2022
Borítókép © 123rf

Jeremynek
– *Je t'aime, mon cœur.**

És Sandy Jeannek
– *A mi elegáns grand-mère** -ünknek.*

---

* Szeretlek, szívem.

** nagymama

*Légy csinos, amikor csak lehet,
légy eszes, ha kell,
azonban mindig légy kedves,
még akkor is, ha belehalsz.*

ELSIE DE WOLFE

1. FEJEZET

*Nézzetek szét a népek között, vizsgálódjatok
és csodálkozással csodálkozzatok, mert oly dolgot
cselekszem a ti napjaitokban, mit el sem hinnétek,
ha beszélnék!*

Habakuk próféta könyve 1:5
(Károli Gáspár fordítása)

1943. DECEMBER 31.

MEUDON ERDEJE

MEUDON, FRANCIAORSZÁG

Ha valaki észrevette volna Lila de Laurent-t az erdőben, ő már halott lenne. Árva hópelyhek szállingóztak, és ez az erdő mélyét jóval fenyegetőbbé varázsolta a maga sivárságában, mint Párizs utcáit bármikor. Fényszórók pásztáztak a háta mögött, a csontvázszerű árnyékokat vető fák között fürkészték, ahogy Lila a bozótban tört előre, amely elefántcsontszínű ruhája szegélyét nyirkos csíkokra szaggatta. A keresőkutyák távoli ugatása hangosan visszahangzott, versenyre kelve a lány szívének dübörgésével, ahogy szaladt előre a hóban.

Ha elkapná a vichyi rendőrség, nem kellene különösebb indokkal előállniuk, hogy átadják az SS-nek. A nácik pedig nem ismernek könyörületet. Nem kérdezősködnének, hogy mit keres egy ruhakészítő a *Vogue*-ból Meudon erdejében szilveszter napján. A golyó okozta seb az oldalán, meg a pisztoly a zsebében mindent elárulna nekik arról, hogy ki lett Lila de Laurent-ból.

Az oldalához szorította a kezét, sietett, ahogy csak tudott, a vér átszivárgott az elefántcsontszínű alkalmi kabátja vékony anyagán – nem is reménykedett benne, hogy el tudja rejtteni a rajta keletkezett vörös foltot.

– *Il faut que je file! Fuss!* – parancsolta magának Lila fogcsikorgatva.

Még ha fájdalmat is okozott a levegővétel vagy a mozgás, muszáj volt továbbhaladnia. A Bochék* olyan sűrűn fordultak elő a környéken, mint az erdőben a fák, a Maquis** gerillaharcosokból álló csoportja pedig Párizs környékén mindenütt jelen volt. Ez azt jelentette, hogy egyetlen harcos biztonsága sem volt garantált, ha észrevennének egy olyan meggondolatlan személyt, akinek egyik oldal sem hisz igazán. Egyáltalán nem volt biztos, hogy sikerül elmenekülnie az erdőn keresztül.

Violette, a bajtársa többször figyelmeztette, mielőtt Lila aznap este elmenekült a Hotel Ritzből.

– *Most csak Meudon erdején keresztül mehet. De legyen óvatos! Sokan járnak arra. Öltözzön át! És vágja le a haját! Ha ez kiderül, az SS körbeküldi a fényképét: a divat hercegnőjét a jellegzetes gesztenyebarna, hátára omló loknijaiival.*

---

* Boche: a második világháborúban a nácik pejoratív megnevezése.

** Francia ellenállási csoport a második világháborúban.

Nem hasonlíthat rá. Ha élni akar, annak a lánynak előbb meg kell halnia.

Mivel nem volt idő levetni a selyemszoknyáját vagy gondoskodni a szétcsúszott kontyáról, amely most gubancos tincsekben verdeste a vállát, Lila máris megszegte ezt az utasítást. Így inkább került a kitaposott ösvényeket – amelyek valószínűleg eltemetett aknákat rejtettek –, és a havas területek jótékony takarásában maradt, követve a nácik által védett vasúti sínek mellett húzódó ösvényt a fák közt.

Egy út kanyarodott az emelkedőn, és egy kúria kapuja tűnt elő.

A lenyűgöző kőtornyok, tekergőző szederágak és a vasszerkezet kísérteties őrszemként védelmezték a bozótot. Friss keréknyomok látszottak az úton. A távolból aranyszínű fénykoszorú hatolt át a fák között, amelynek a méretes kúria ablakpárkányában világító gyertya volt a forrása. Temérdek ólomüveg tábla tárult elé, valamint egy pazar, fedett, oszlopos bejáratot pillantott meg, és hósipkás autók sorakoztak az íves kocsi felhajtón. Árnyak mozogtak az ablakokban, ahogy a vendégek pezsgőspoharakkal a kezükben elegáns, fehér báli ruhákban jártak-keltek.

Lila nekidőlt egy erdeifenyő törzsének. Kapkodva szedte a levegőt, cipője belesüppedt a lábánál heverő fagyott tűlevélhalomba.

A fogyó hold sarlója világított az égen – lassan éjfélre járt az idő.

Normál körülmények között Lilát nem vonzotta volna annyira, hogy egyórányi gyaloglás után megálljon a fagyos hidegben, tekintve, hogy az ország megmaradt kúriái továbbra is majorságként működtek, amelyek

a náci elit vagy a Vichy-rezsim ellenőrzése alatt álltak. Azonban nem vehette el a kezét az oldaláról, mert akkor térdre rogyott volna a hóban a fájdalomtól, és hajnalra halott lenne – ha segédkeznek benne a nácik, ha nem.

Két lehetősége volt: vagy rohan tovább és meghal, vagy megáll, kockáztat és imádkozik.

Egy ekkora épületben lennie kell hátsó cselédbejáratnak. Esetleg lehet valahol egy melléképület, ha rámosolyog a szerencse, vagy egy feltöltött éléskamra, ahova reggelig senki nem néz be. Néhány óra alvás... Védelem a szél-től... Netán némi étel...

Óvatos léptekkel kikerülve a fényt, követte a hátul húzódó fasort, leste, hogy nincsenek-e örök, akik bár-mikor felbukkanhattak, fegyverrel a kezükben. Macskaköves út vezetett a kúriához, és Lila hirtelen megtorpant egy vadászkocsi mögött, melyet egy halom egymásra dobált téglára emeltek, mert a kerekei kitörték.

Esett a hó, némán kavarogva a magas, fa elötetön és tölgyfa ajtón túl, melyet megvilágított egy kinti gyertya fénye. Egy rozsdafoltos Renault motorja járt a cselédbejáró mellett, a hátsó ajtajai résznyire nyitva, és úgy ontotta magából a kipufogógázt, ahogy a cigarettafüst száll fel egy társasági eseményen. Fehér betűkkel írt szöveget pillantott meg a gépkocsi oldalán, nagy nehezen ki tudta betűzni. Ez állt rajta:

BOULANGERIE

Boulevard Rouget de Lisle 29.

Montreuil, Versailles

– *Merci! Merci!* – Egy pékség furgonja. Lila behunyta a szemét, homlokát a furgon oldalának támasztotta,

miközben mély levegővételekkel igyekezett megnyugtatni magát. – *Montreuil... csak két kilométerre van innen.*

Onnan már Versailles-ba is eljuthat. Találkozhat a kapcsolattartójával. Megtörténhet az átadás. Versailles-ból pedig... Azt még nem tudta.

– *Allons-y!* – Egy férfi kiáltása hasított a motor pöfékelő zajába, mire a lány felugrott, és ismét körülnézett.

A férfi, aki gyapjúnadrágot, kigombolt mellényt és fehér, az alkarján feltűrt egyeninget viselt, kikémlelt a cselédbejáraton. Úgy tűnt, nem különösebben zavarta a metsző hideg. Ehelyett azzal foglalatосkodott, hogy ládákat cipelt, majd olyan lendülettel viharzott ki az ajtón, hogy majdnem lerántotta a zsanérról. Az ajtó éles csattanással nekivágódott a kúria kifényesedett kőfalának, azután lomhán, rezegve pattant vissza.

– *Allons-y!*

A férfi eltűnt a cselédbejárat fényében, és „Menjünk már!” kiáltásai elhalkultak.

Lila felmérte a terepet. Ha nincs mozgás a furgon előtt, akkor nem kell további munkások miatt aggódnia. És most csak ládákat meg polcokat látott hátul – azok mögött akár el is bújhat. Hogy magánál maradjon, amíg eléri Montreuil községet, vagy hogyan fog kijutni észrevétlenül a furgonnal, illetve hogy vajon a fuvaros barát lesz-e vagy ellenség – ezek olyan problémák, amelyekkel majd akkor néz szembe, amikor előtte állnak.

Mindent a maga idejében.

Abban reménykedve, hogy a havas lábnyomok tömege a bejárat körül elfedi az övéit, Lila berohant a Renault hátsó ajtajának árnyékába, és beszállt. A hátát neki döntötte a hideg fémszerkezetnek, és úgy csúszott le az

aljára, mint az olvadó hó, majd egy bagettekkel és ruszti-
kus kovászos péksüteményekkel teli faládán ért földet.
Egyetlen reménye maradt: a kis pisztoly a kabátja zsebé-
ben. Lila lehúzta a kesztyűjét, utolsó mentsvárként össze-
vázott tenyerét a markolatra kulcsolta, és erősen szorí-
totta a fegyvert a kabátja hajtókájához.

– Folyton csúszik a menetrend. – A férfi ezúttal már
nem kiabált, csak alig hallhatóan, ingerülten morgoló-
dott a Renault motorjának zajában. Egyedül tért vissza,
karjában két üres ládával, amelyeket egymásra pakolt, és
láthatólag nem volt mellette a személy, akit keresett.

Lila látta a fényben, hogy a férfi közepes testalkatú,
magas, barna haja pedig úgy festett, mintha elválasztot-
ták és megfésülték volna, csak a szél összekuszálta. Fel-
emelte a platóra a ládákat, és becsúszta az autó fém-
padlóján. Megmarkolta az ajtókat, hogy becsukja...
Azonban hirtelen megállt.

Lila visszatartotta a lélegzetét.

Csak imádkozni tudott, hogy a ruhája elefántcsont-
színű szatén anyaga ne csillanjon meg az árnyékban. Az
események azonban, bármennyire is az ő pártját fogták,
az ellenkezőjét bizonyították. A férfi a ládákat fürkészte,
majd óvatosan feltette egyik csizmás lábát a platóra.

Lila olyan fürgén, ami magát is meglepte, a pisztolyt
vállmagasságba emelte – csak a keze látszott –, és egye-
nesen a férfi mellkasához szegezte.

– *Arrêtez!*

Bár Lila minden magabiztosságát összeszedte, hogy
kiadja a „Megállj!” parancsot, véres keze remegett, ahogy
lüktetett a fájdalom a testében. Erősebben szorította
a karját az oldalához, akárcsak az ujjait a fegyverre, majd

megismételte a felszólítást, ezúttal nem kiabálva, hanem, reményei szerint, megacélozott hangon.

A férfi felemelte a kezét, és párafelhőt fúj ki a hidegben, miközben a csizmáját a földre eresztette.

– *D'accord.* Jól van... Nem fogom bántani magát.

Ironikusan csengett az ígéret, miközben a lány tartotta a kezében a fegyvert. Azonban jó jelnek számított, hogy a férfi meghátrált.

– Mit akar, hölgyem?

Lehet, hogy a döbbenet tette, miután órák óta menekült Párizs utcáin, meg a keresőkutyáktól és náci fegyveresektől hemzsegő erdön át, ám Lila nem tudott felelni. Nem csoda, hogy az agya épp ezt a pillanatot választotta arra, hogy ezt a szerencsétlen játékot játssza vele – azt súgta neki, hogy ezt a kellemes, mély hangot már hallotta korábban.

Sokszor.

A hang egy rég halottnak hitt férfié volt.

– *Bien.* Vigye! – Fejével a ládákban halomban álló kenyér felé biccentett, így a fény rávetült az arcára. – Bármit szeretne, az öné. Csak vigye, és menjen! Nem akarok bajt.

Lila belenézett a szemébe, az összetéveszthetetlen, tiszta kékség rég eltemetett emlékeket hozott a felszínre. Bár néhány évvel idősebb volt, lefogyott, az álla borotvátlan volt, és most a kiszállítók egyenruháját viselte az előkelő szmoking helyett, valamint összeomlott világukban épp egy lerobbant kenyérszállító furgon platóján állt Meudon erdejében – senkivel sem tudta volna összetéveszteni azt, aki előtte állt.

– Te... – Lila kifújta a levegőt.

René Touliard arca önkéntelenül összerezzen, amikor a lány előbbre araszolt, és a lámpa fénye megvilágította

az arcát. Ha meg is hökkent attól, hogy itt látja, a testtartásán ez nem látszott – válla kihúzva, szeme folyamatos kontaktusban az övével, a keze pedig megállt a levegőben, miközben lusta hópelyhek keringtek körülöttük.

– Igen... én.

– Azt hittem... meghaltál.

– Nyilvánvalóan nem. Nagyon is élek. – A stílusa megváltozott, miután szemügyre vette a fegyvert, és ráncba szaladt a szemöldöke Lila vérfoltos tenyere, illetve a körme alá száradt vér láttán.

– Hogy tudtál ilyen pisztolyt szerezni? Egy Libertort. Úgy hallottam, csak a *Résistance** járkál ilyesmikkel.

– Így van. – Ez egy odavetett megjegyzés volt, amely fájdalomból és meggondolatlanságból született, mert ezt Renének nem kellett volna megtudnia. Lilának fogalma sem volt, milyen az a fegyver, csupán annyit tudott, hogy ez az egyetlen dolog, amely megvédheti.

– Jaj, ne... Lila! Mibe keveredtél?

Lila megrázta a fejét.

– Erre nincs idő. Tudsz vezetni?

– Lehet. Ha azt lejjebb engeded. Ennyire igazán lehetnél udvarias egy régi baráttal. Attól tartok, nem bízom benned.

– Egy régi barát. Az volnék? – Felszegte az állát, és továbbra is mereven tartotta a Libertort, miközben a szíve próbálta feldolgozni az információt, hogy az egyetlen férfi, akit valaha szeretett, csupán barátként őrizte az emlékeiben.

– Egyszer az voltál.

---

* Francia ellenállási mozgalom

– Akkor én inkább nem bíznék ebben a barátban...

Lila szavaiban fájdalom keveredett a döbbenettel. Nem tudta volna megmondani teljes bizonyossággal, hogy már nemcsak az álmaiban, hanem a rémálmaiban is látja Renét.

Léptek zaja hangzott fel mögöttük.

René tekintete a furgon mélye felé villant. Lila biccentett, és behúzódott az árnyékba, a szócsatájuk már feledésbe is merült, ahogy eltűnt a ládák mögött. Egy fiatalabb férfi rohant oda a következő pillanatban. Ő is az élelmiszer-szállítók egyenruháját viselte, azonban nem cipelt ládákat.

– Jól van. Itt vagyok... Duckworth, szolgálatára.

– *En français, s'il te plaît!** – csattant fel René. Higgadt, hűvös hangneme máris eltűnt. – És ne használd itt ezt a nevet! Lehetne ennyi eszed.

– *Oui, votre Majesté!*** Még ha nincs is itt senki más – mondta a fiatalember, bár ezután színpadiasan meghajolt, és kissé pimasz lett a hanghordozása. – Figyelj, te nem vagy eszednél, hogy ilyenkor akarsz elküldeni. Nem hibáztathatsz azért, hogy maradnék, amikor ott a lehetőség, hogy besurranjak a magas rangú náci tiszteknek rendezett újévi partira, és ez aztán... nem is tudom.

– Rendben, de elvárom, hogy ne feledd, ki vagy, mielőtt megölelsz valakit. Ha végül én leszek az, nagyon megharagszom, és büntudat nélkül fogom beverni azt az öntelt képedet. – René becsukta az egyik ajtót, így Lila beleveszett az árnyékba mögötte. – Ha itt akarsz maradni

---

* Franciául, kérem!

** Igenis, felség!

a vigasság közelében, akkor maradj. Nekem még ki kell szállítanom ezt-azt hajnalig.

– Nekem meg addig meg kell szereznem minden információt, amelyre szükségem van, mint mindig.

– Reggel visszajövök érted – közölte René magától értetődően, és a másik ajtót is becsapta.

A zárt ajtók elnyomták a beszélgetésük hangját, úgy-hogy Lila nem értette a többi részét. Azonban bármit is mondott René, az elég meggyőző lehetett, mivel kinyitotta a furgon ajtaját, és egymaga ült be a furgonba.

– Mit mondtál neki?

René csak ült, maga elé meredt az út sötétjét bámulva, amely eltűnt a fenyőfák között, és mintha ő is próbált volna levegőhöz jutni.

– Semmi lényegeset. Csak hogy reggelig vigyázzon magára. Semmi szükségem rá, hogy két problémával is meg kelljen küzdenem az este folyamán.

Hát ez lenne ő? Egy *probléma*? Neki úgy tűnt, hogy Franciaországban nagyobb gondot jelentettek a szürke egyenruhás nácik, akik töltött fegyverrel járkáltak.

– Miért...?

Miért vagy itt? Hogyhogy életben vagy? Miért mentél el évekkkel ezelőtt?

Ismét beléhasított a fájdalom, a szavak elhaltak a nyelvén. A világon bármit kérdezhetett volna tőle, ám ő a legesetlenebb kérdés mellett döntött.

– Miért lettél kiszállító egy pékségben?

René hátrapillantott a válla fölött a sötétben a lány kétrét görnyedt alakjára. Lila melegséget látott a férfi szemében, és valahol mélyen még mindig képes volt olvasni ebben a tekintetben, és tudta, mit jelent. Hogy

épp tervezget – ezerféle dologra gondol, melyeket nem fog kimondani.

– Megsérültél?

– *Oui*. Attól tartok, igen.

– Tessék. – René odadobott egy kabátot a padlóra, amelynek vastag gyapjúanyaga súrolta a lány térdét. – Melegedj fel, Luciole. Kiviszlek innen. – Sebességbe tette a furgont, amely az erdő végtelen sötétje felé kezdett dökögni, Lila pedig a vállára húzta a kabátot, akár egy takarót.

Luciole.

Ezer éve nem hallotta ezt a becenevet, azóta, hogy Versailles kertjében együtt nézték az eget pettyező szentjánosbogarak táncát. És azt hitte, sosem hallja újra ezt a hangot, vagy sosem látja többé, ahogy ez a szempár *úgy* néz rá. Mégis itt volt – az ő Renéje. Feltámadt hamvaiból. A férfi röviden intett az egyenruhás katonáknak az őrbódénál, ők pedig hagyták, hogy a kocsi áthaladjon a kúria kapuján, majd elnyelje a koromfekete éjszaka.

Miután kijutottak, már nem tűnt szükségesnek a Liberator.

Lila leeresztette a pisztolyt, és ő maga is lecsusszant, a fémpadló hűvös anyaga jóleső érzés volt az arcának. A fájdalom azonban újra rátört, és eluralkodott a testen. Az ujjait ökölbe szorítva belemarkolt a gyapjúkabátba, és összeszorította a szemét.

– Lila? – Kis szünet, majd egy kiáltás következett. – Lila! *Réveille-toi!* Hallasz engem? Ébredj!

– Ébren vagyok...

Mégis elbóbiskolt, az erdei út kövei és hasadékai dobálták a furgon kerekeit, és úgy ringatták álomba, mint egy különös altatódal.

– Nem tudok egyszerre vezetni, meg vigyázni is rád. Muszáj velem maradnod. Beszélj! Mondd, mi a jóistent keresel az erdő kellős közepén? Van fogalmad róla, hogy milyen veszélyes itt?

– Azt hiszem, kapiskálom.

– Nem lehetne, hogy ez egyszer félretedd a sziporkázó humorodat? Hogy kerültél ide?

Nem. Nem fogunk a tegnapokról beszélgetni, melyek a máig vezettek. Most nem.

A legjobb, ha az előtte álló feladatra koncentrálsz.

– Nem tudnám megmondani. De gyalog jöttem az erdőn át, ameddig bírtam.

– Honnan? – Hátrapillantott a válla fölött, majd vissza az útra, és olyan tekintettel nézett a lányra, amely választ követelt. – Miért merészkedtél ennyire délre?

– Épp Versailles felé tartottam. A kastély felőli oldalához. Bizonyára emlékszel rá.

– Versailles hemzseg a katonai rendőrség tagjaitól.

Persze, én is tudom. Már nem vagyok naiv.

Lila kifújta a levegőt, ahogy maga alá temette a fájdalmat.

– Tudom.

– Akkor azt is tudnod kell, hogy egy lázadó kismadárnak nem szabad ide-oda szálldosnia a Boche jóváhagyása nélkül, egy kenyérszállító kocsi pedig végképp nem hajthat át Versailles kapuján, ráadásul egy potyautassal a raktérben. Az felér egy halálos ítélettel – a tiédde és az enyémmel is.

– Nekem muszáj... bejutnom.

Lila mélyet lélegzett, miközben a fájdalom szinte kettéhasította. Hallott az apja első világháborús élményeiről, ő mesélte, hogy a férfiak mennyit szenvedtek egy-egy lövéstől – elestek, vérben fürödtek, majd elhallgattak, vagy úgy

csikorgatták a fogukat, mintha vasport rágnának. Most már tudta, miért. Mindegyik forgatókönyv szimpatikusabb volt, mint az a tűz, amely ebben a pillanatban is emésztette.

Könnyek gyűltek a szemébe, és a fejét elfordítva homlokát a nedves, rozsdásodó padlóra hajtotta, mert nem hagyhatta, hogy a férfi sírni lássa.

– *C'est pas possible!** – motyogta, miközben éles kanyarral kikerült egy hóbuckát.

– Egykor... hittél a lehetetlenben, igaz? – Csupán a motor pöfögő hangja válaszolt, és Lila tudta, hogy érzékeny pontra tapintott. – Válaszolj! Nem így volt?

– Már nem abban a világban élünk, Luciole.

Lila végighúzta a tenyerét az alkalmi kabátja szegélyén, a bélésbe varrt csomó után kutatva. Megtalálta a kincsét, biztonságban volt. És ebben a pillanatban ő maga is. Ez azt jelentette, hogy az isteni gondviselés még mindig vigyázott rájuk. Sikeresen kijutott a Hotel Ritzből. Párizsból is. Most pedig úgy tűnt, hogy annak az embernek a kezébe került a sorsa, akiben megbízott, és reménykedett benne, hogy elviszi egészen Versailles-ig.

– Lehet, hogy nem. Azonban, ha ez is a vég, meg kell próbálnunk.

– Minek a vége?

– A párizsi rémálomnak, amely akkor kezdődött, amikor elmentél.

Az utolsó gondolat, amely Lila elméjébe hasított, mielőtt önkívületbe zuhant, az volt, hogy René Touliard visszatért a sírból.

– Boldog új évet, René – suttozta, azzal elszenderült.

---

* Ez nem lehet igaz!